

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **G. G.**, zastoupená JUDr. Jiřím Burešem, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. OAM-241/ZA-ZA04-KO7-2015, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2017, č. j. 41 Az 1/2017 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je státním příslušníkem Ukrajiny, do České republiky přicestovala již v roce 2011, aby zde žila se svým manželem. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany ani politického hnutí, na Ukrajině neměla žádné problémy se státními orgány ani soukromými osobami. Na Ukrajině nežila v místech, které by byly zatíženy boji mezi armádou a separatisty, v tomto směru jí tedy nehrozí žádné nebezpečí. Že je ekonomická situace na Ukrajině horší, je skutečnost, se kterou se musí vypořádat všichni obyvatelé. Krajský soud dospěl k závěru, že důvodem, pro který žalobkyně žádala o mezinárodní ochranu, byla legalizace jejího pobytu na území České republiky. Ve správním řízení uváděla, že do České republiky odešla za svým manželem a chce si zde legalizovat svůj pobyt, neboť zde jsou lepší podmínky pro život, lepší zdravotní péče a chce zde podnikat. Námitky uvedené v žalobě krajský soud hodnotí jako účelové. K tvrzeným zdravotním potížím krajský soud konstatoval, že se nejedná o tak závažné problémy, aby nemohly být řešeny zdravotnictvím na Ukrajině. K obavě žalobkyně z odvedení do armády krajský soud pro úplnost konstatoval, že z jiných soudních řízení ve věci ukrajinských občanů je mu známo, že v současné době již na Ukrajině mobilizace není, bojují se zúčastňují pouze profesionální armáda a vycvičení dobrovolníci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které předně namítá, že žalovaný nevycházel z aktuálních informací o bezpečnostní situaci v zemi původu a nezjistil tak řádně skutkový stav. Stěžovatelka opustila svou vlast, neboť tamní bezpečnostní situace byla neúnosná a v České republice žije její manžel, který zde má trvalý pobyt. Stěžovatelka poukazuje na zprávy o situaci na Ukrajině uvedené ve správním spise, ze kterých vyplývá, že zde probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, ve kterém není ukrajinská vláda schopna zajistit svým občanům bezpečnost a dodržování základních lidských práv. V případě návratu do vlasti stěžovatelce tedy hrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Stěžovatelka dále považuje závěr žalovaného, že v zemi neprobíhá ozbrojený konflikt, za nepřezkoumatelný, neboť nejprve jeho existenci nepopírá, poté však dovozuje, že zde žádný ozbrojený konflikt neprobíhá.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně uvádí, že jak napadené rozhodnutí, tak i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z nejaktuálnějších zpráv, které v době rozhodnutí byly k dispozici. Sama stěžovatelka odkazuje na zprávy z roku 2015. Žalovaný dále upozorňuje, že stěžovatelka do České republiky přijela již v roce 2011, následně zde pobývala na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny a opakovaně jezdila do svého domovského státu za svým synem. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí konstatuje, že nepopírá, že ozbrojený konflikt na Ukrajině probíhá, nejedná se však o totální konflikt.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem.

[6] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[8] Vzhledem k tomu, že ohledně důvodů přijatelnosti stěžovatelka nic neuvádí, Nejvyšší správní soud se mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[9] Nejvyšší správní soud se současnou bezpečnostní situací na Ukrajině v nedávné minulosti zabýval již několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se jedná o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 Azs 101/2017 – 41, ze dne 17. 5. 2017, č. j. 7 Azs 110/2017 – 18, ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 135/2015 – 39, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28). K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný zcela v souladu s citovanou judikaturou konstatoval existenci ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, nicméně dospěl k závěru, že stěžovatelka pochází z Ivanofrankivské oblasti, která se nachází na západě země, a nic nenasvědčuje tomu, že by byla jako civilista vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti.

[10] K nedostatečnému zjištění skutkového stavu Nejvyšší správní soud konstatuje, že povinností žalovaného je posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). V daném případě tak žalovaný učinil a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelkou ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.

[11] K otázce neaktuálnosti podkladových materiálů Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: *Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007*)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71).

[12] V daném případě není důvodu pochybovat o objektivitě zpráv Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016 a ze dne 25. 6. 2016, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 16. 11. 2015 až 15. 2. 2016, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států Amerických o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016 a informace Světové zdravotnické organizace (WHO) Ukrajina: Průzkum zdravotního systému ze dne 15. 10. 2015. Jak zdroje, tak obsažené (zjištěné) informace splňují všechny výše uvedené požadavky.

[13] Podle Nejvyššího správního soudu je aktuálnost zjištěných skutečností zcela přiměřená tomu, že stěžovatelka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 17. 3. 2015, přičemž samotné napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 5. 1. 2017. Je tedy naprosto zřejmé, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z informací, jejichž stáří bylo (převážně) pouze několik měsíců. Nadto je možné poukázat na to, že dne 23. 9. 2016 stěžovatelka podepsala protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí, přičemž nenavrhlala žádné jejich doplnění ani žádný z těchto podkladů nerozporovala.

[14] Závěr krajského soudu o azylové irelevantnosti snahy o legalizaci pobytu je zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nespĺňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu